

Skymningsliv

Samlade dikter av Peter Engholm
1992-1998

Skymningsliv

Samlade dikter av Peter Engholm
1992-1998

Förlaget Intac

© Peter Engholm, 1998

Tryck: Skogs Digital AB, Malmö, 1998
Inlagan satt med Garamond 12/13

ISBN: 91-630-7620-9

Försäljning och distribution:
Förlagshuset Swedala, Box 34, 231 21 Trelleborg
Information även via Internet:
<http://www2.sbbs.se/hp/erson/skymningsliv/>

”If reality does not exceed your dreams
- then let dreams become your reality”

- Peter Engholm

Innehåll:

Förord	7
<u>Ett:</u> I väntans tider	9
1. Lång natts färd.....	11
2. Tiden	12
3. Duvan	13
4. I väntans tider	14
5. En avlägsen hamn	16
6. Klockan klämtar.....	17
<u>Två:</u> I Amors fotspår	19
7. Rödhaken.....	21
8. Vid källan.....	22
9. En saga <i>eller</i> Vid källan II.....	24
10. Insikt	27
11. Ögonkast.....	28
12. Besvarad kärlek.....	29
<u>Tre:</u> Skymningsliv	31
13. Vintern.....	33
14. Kanhända.....	34
15. Dödens ängel.....	36
16. Den mörka kontinenten.....	37
17. Ringaren i Notre Dame	38
18. Eden.....	40
19. Svarta speglar.....	41
<u>Fyra:</u> Dit vingarna bär	43
20. Det skymtades igår	45
21. Jag vet ett land	46
22. Ikaros	47
23. Ett ståligt träd.....	49
24. En bön.....	50
25. Som ett höstlov i december.....	51

<u>Fem:</u>	När det sista ljuset slocknat	53
26.	Vid ravinens kant	55
27.	Ensamhet	56
28.	Norrmalmstorg	58
29.	Till min son	59
30.	Vid ravinens kant II	61
<u>Sex:</u>	En värld	63
31.	Vid stengärdet	65
32.	En sjukdom	66
33.	Hunger	69
34.	En människa - en värld	70
35.	Från graven av ett liv	72
36.	Vid klipporna i Varkiza	74
37.	Bland drakar och demoner	75
38.	Varje människa är betydelsefull	76
<u>Sju:</u>	Uppståndelse	79
39.	Från rösten ur det djupa	81
40.	Målningen	83
41.	Råd till ungdom	84
42.	Aldrig försent	85
43.	Jag tror ändå	86
44.	Jag är med dig	88
45.	Över regntunga skyar	89
<u>Åtta:</u>	Engelska dikter (English poems)	91
46.	Footprints	93
47.	I had a wonderful dream tonight	94
48.	Love	95
49.	Let me out	97
50.	Where do you go?	98

LÖRORD:

Om du har sett filmen *Forrest Gump* så kommer du säkert också ihåg uttrycket: "Life is like a box of chocolate - you never know what piece you're going to get" (Livet är som en chokladbox - du vet aldrig vilken bit du får). Fast även om du inte råkar ha sett den, så har du säkert hört uttrycket någon gång. Själv har jag sagt det åtskilliga gånger. Varför?

Jag antar att det är ett uttryck som många av oss stannar upp och nickar medstämmande till då vi hör det och minns tillbaka till situationer i livet där det så väl har känts som om vi inte haft möjlighet att påverka utgången. Situationer där vi likt schackpjäser utsatts för mer eller mindre framgångsrika drag i ett spel vi inte själva kan påverka, och som ibland verkar helt meningslöst (inbitna schackspelare tycker säkert aldrig att ett schackspel är meningslöst, men jag inkluderar inte dem i allegorin...)

Eller för att återgå till vår chokladbox (och för att summera upp) så är det ju vissa bitar vi tycker om och vissa vi hellre avstår. Lyckliga är de som får vad de vill ha - mindre lyckliga förstås är de övriga. Dikterna i denna samling är skrivna efter varje tagen chokladbit från en box med femtio varierande bitar. Vi har alla olika smak, vilket följer att dikterna är personliga och associerade till diverse situationer i mitt liv. Det hindrar förstås inte andra från att associera dikterna med speciella situationer i deras liv. De flesta av dikterna är väldigt enkelt skrivna, utan fina verbala uttryck eller finesser. Jag ser tjusningen i en dikt hellre att den är lättförstådd och "associerbar" än komplicerad fast vacker.

Så jag hoppas att du finner någon bit du tycker om. Och om du efter att ha läst igenom boken får uppfattningen att jag inte alls tycker om choklad, så kan jag väl förstå det - men det gör jag. Jag älskar choklad fast är väldigt kräsen. Det ska vara speciella bitar...

Peter Engholm
Trelleborg, december 1998

Εττ.

I väntans tider

*Sent igår kväll knackade regnet på mitt fönster
jag gick genom det mörka rummet
och i skenet från gatlyktan
tyckte jag mig se nere på gatan
stämningen i detta vårt århundrade
som sade oss att vi alla stod på gränsen*

- Al Stewart

LÅNG NATTS FÄRD

(1992)

Att vandra i djupaste mörker
och gå på en ödslig stig
Att finna sin väg mellan granar
vars mål är att förgöra Dig

Att kämpa sig fram mellan mossar
och färdas med tunga kliv
Hör, syrsornas sång Dig manar:
"Människa - bli vid liv!"

Ty dagen är kort men natten är längre
Tänk efter: vad färdas Du mot?
Om resan är plågsam, håll fast vid Ditt mål
mot ensamhet finns ingen bot

Nej, res Dig ur jorden, stå upp ur Ditt damm
låt syrsorna få höra Ditt svar
Häv upp ett skrik och låt ljudet få eka
mot de nära Du fortfarande har kvar

För när morgonen ljusnar och färden är slut
och Du mot daggen i gräset faller ner
Då ska någon i vitt ta emot Dig i sin famn
och Du ska aldrig, aldrig lida mer

TIDEN

(1996)

Tiden spelar sitt eget spel
mot dina och mina dagar
Den tar och ger efter sitt eget behov
- allt vad dess själ behagar

Den låter oss stå som vilsna får
att vakta våra mål och drömmar
Sen tar den och ger efter sitt eget behov
och lämnar oss i de slagnas strömmar

Vi tror vi vet och vi tror att vi kan
men aldrig vi lär oss bevaka
det tiden har lagt uti var människas hand
- en sanning vi aldrig kan saka

De ord någon viskar, som vi aldrig hör
försvinner så lätt i det stumma
vi vänder oss bort för att fylla våra liv
men återvänder ändå alltid tomma

Det är lätt att bli offer, att sälja sin själ
åt tidens löften och stora ord
men lyssna till viskningarna, lev och lär
din uppgift finns här på denna jord

Tiden spelar sitt eget spel
mot dina och mina dagar
Den tar och ger efter sitt eget behov
- allt vad dess själ behagar

DUVAN

(1993)

Den kom under gryningen,
den vita duvan
Fastän vinden ven och kylan inte ville ge vika
så kom den ändå

Jag hade väntat i gruvan på att molnen skulle dra förbi
Medan daggmaskarna kom upp till ytan
av regnets smattrande droppar
och grodors kväkande hördes från pöl till pöl,
väntade jag tålmodigt i gruvan,
tålmodigt
och enträget.

Det var i går jag fick ta min tillflykt
Det var då stormen började tillta i styrka
piskande, vinande, plågande
Men jag fann en betryggande plats i denna ödelagda gruva
och kunde i en omslutande värme vänta -
vänta på den vita duvan
som skulle bereda plats för vårsolens värme och glans

Jag såg den komma i morse
i gryningen
men den var för snabb
Innan jag hann tacka den hade den flugit förbi
och med den följde också det vackra vädret

Och jag sitter fortfarande kvar i gruvan och väntar
på att duvan ska passera ännu en gång
så att också jag
får komma ut
i solskenet.

I VÄNTANS TIDER

(1993)

Skrikande måsar banar väg
för den fattige sjömannen
in mot hamn efter ännu en tung och plågsam resa

Jag möter honom i vimlet av köpmän och handlandes
- torgstånd efter torgstånd med färsk fisk
doftande, välluktande, behövlig föda,
och jag banar min väg fram till hans ensliga ställ

- Vad har du att bjuda? frågar jag honom hoppfullt.

- Ingenting, svarar han dystert,
och visar med trött blick upp sina slitna handflator
i en gest av uppgivenhet och tröstlöshet.

- Det blev ingen fångst idag heller, suckar han
och tittar sorgset ned på det tomma stället

Några tårar rinner nedför hans av åldern rynkiga kinder
och jag lämnar honom i all sin ensamhet.

Det sista jag ser innan jag tränger mig vidare
bland högljudda fiskhandlare och sjömän
är hans uttryckslösa men nedstämda ansikte
som får mig att förstå hans längtan,
hans hopp, hans livsmål,
att även han, någon dag
ska få uppleva glädjen att dela ut sin fångst
och mätta någon med just det han har att bjuda -
sina fiskar.

”efter ännu en tung och plågsam resa”

EN AVLÄGSEN HAMN

(1993)

När månen sig sänker över skuggornas tiara
och binder dig fast med sin fångslande snara
När dagens bördor vilar tunga på ditt bröst
och minuternas tickande slutat ge dig tröst

När skrattet och lusten tynat bort i det grå
och dvalan har sänkt sig till sin lägsta nivå
När morgonens blomster slutat skänka dig sin doft
och allt som tycks återstå är förkolnat stoft

Då sänker sig brisen till din innersta famn
med budskapet om en avlägsen, men stilla hamn
Där måsarna väntar vid en guldkantad stig
där måsarna väntar för att välkomna dig.

För kärlek och liv, för framtidshopp och tro
har någon för dig byggt en hjälpande bro
Som leder till hamnen dit vandringen bär
och det du sökt men inte funnit, kommer du att finna där.

KLOCKAN KLÄMTAR

(1995)

Klockan klämtar
för den sista timmen
I nattens månsken
växer sig skuggorna allt starkare

Du står vid brunnen
och blickar ned
i dess oändliga djup
Medan farorna lockar omkring dig
och högljutt proklamerar sina mörka planer
närmar de sig, steg för steg
tills du vaknar i upplösningstillstånd

Men nu är det så
att det inte är en dröm
Säg mig -
står du fortfarande kvar
vid brunnen då?

Två.

I Amors fotspår

*Så ska jag gå här med min dröm som föga väger,
beständigt ensam och beständigt henne när,
och en gång vad det lider nå mitt sista läger
likt den som intet fått och ingenting begär*

- Felix Arvers

*Man älskar helt bara en enda gång.
Vi två är främlingar inför varandra.
Och fast oss trånsjukt manar lindens sång,
i kalla snödrivor vi båda vandra.*

*I detta människens blåa rikedom
känner vi båda själens sträva rost.
Vi vet att lindarna bär ingen blom,
vi vet att lindarna bär snö och frost.*

- Sergej Jesenin

RÖDHAKEN

(1992)

Borta i öster lyfter rödhaken till soluppgångens rodnad
i ett skimmer av morgonglans beger den sig bort
Den färdas över jordens barm med sina späda vingar
och ingen vet vem den kommer till inom kort

Jag står vid fönstret och blickar ut mot horisonten
jag vet att därute finns det fler som väntar
på att rödhaken ska komma med sin härlighet och sång
och det är inte bara jag som hoppas och längtar

Hos två av mina syskon slår sig rödhaken ner ikväll
med all sin kärlek den burit med sig från sitt bo
den överlämnar ett litet frö till de älskande två
och lämnar dem sedan för att låta det gro

Jag är bara en i mängden som står vid mitt fönster
och vilar med handen mot fönsterbleckets karm
i min dröm räcker jag handen mot kärlekens symbol
och tar emot den i min famn, så mjuk och varm

Men jag blickar mot väster och ser rödhaken försvinna
ännu en dag har gått och jag står ensam i mörkret kvar
men skymning blir till gryning och min längtan tar aldrig slut
för än återstår många, ensamma, väntande dar

VID KÄLLAN

(1992)

Jag flanerar vid en källa medan daggen ligger tätt
jag är ensam, jag är övergiven, jag är rädd
Jag funderar över varför alla andra verkar ha det så lätt
när man själv har sådant behov av att bli sedd

När jag vandrat flera timmar, och sömnen börjat falla på
ser jag någon som ur mörkret träder fram
Jag ser eggen på ett svärd och börjar allt snabbare gå
men stannar upp vid åsynen av en hjord lamm

“Hör upp! Hör upp!” säger mannen med sitt svärd
och inbjuder mig till samtal vid källan
Jag är tveksam, tar min tillflykt till en glödande härd
för att ha något skyddande mellan

Då börjar han tala med de allra visaste ord
Med svärdet på marken presenterar han sig;
Han var herde, så sa han, och lammen hans egen hjord
och detta var vad han sa till mig:

“Allt här i livet är inte Dig förunnat
jag ger något åt andra och något annat åt Dig
Det är kärlek Du har sökt, men älska har Du inte kunnat
Om Du är ärlig - vad förväntar Du då av mig?

Du är ledsen och ensam, men Du har haft dina val
jag har gett Dig chanser gång på gång
Det är inte mitt fel att Du nu lider alla möjliga kval
och mot mig riktar Din sorgsna sång

Så som lammen blir ledda av den herde du ser här
så vill också jag skydda Dig från att bli fienders rov
men begär inte att andra ska fråga sig när
Du är redo för deras önskningar och behov

Du är skapad för att leva, att älska och dö
men istället på tunga bördor Du bär
Du har älskat så länge, men är nu strandad på en ö
utan möjlighet att återvända till den Du har kär

Du måste fortsätta vandra, kanske kommer det en dag
då jag, och den Du älskar, ger Dig ännu en chans
Kavla upp Dina ärmar och fatta nya tag
Du har vänner som vill hjälpa Dig i balans"

*

Det blev stilla i natten när fårfloeken försvann
med sin herde ledsagande dem vägen hem
Jag satt kvar medan tankarna i huvudet rann
och vände sen hemåt från källan där jag träffade... ja vem?

Men han hade nog rätt, den mannen med svärdet
för att vinna något sällsynt måste man kämpa hårt
Men min bitterhet och sorgsenhet följer mig över gärdet
och att övervinna kärleken, kommer bli väldigt svårt

EN SAGA
eller
VID KÄLLAN II
(1992)

Det bodde en greve i ett vackert slott
han tyckte att han högst av alla hade nått
Han var rik, han var mäktig
han var vacker och präktig
och allt verkade ha fallit på hans lyckans lott

Men en dag blev det ståhej, för slottet höll på att rasa
och greven var förtvivlad och fylld av fasa
För vid hörnet av hans slott
där en pelare borde ha stått
fanns nu inte ens så mycket som en trasa

Man kom tjuven på spåren, men pelaren hade blivit ved
och greven var förgrymmad och mycket, mycket vred
För hans älskade klenod
som nu inte längre stod
gjorde att grevens hjärta både värkte och sved

Han reste runt i riket, för att hitta ännu en
som skulle passa i hörnet och bli slottets fjärde ben
Och en vacker sommardag
han fann vad han ville ha
och kunde återvända glad och lycklig till sitt kära hem igen

Men vid köpet han ville på kredit betala
och skulden försjönk efter en tid i dvala
Och när ett kravbrev kom på post
det blev direkt till kompost
och han hade inte ens tid att med säljaren tala

För han tyckte att pelaren nu var hans
och att säljare kunde bege sig någon annanstans
för han hade ju sin klenod
som under slottet stadigt stod
och att ingen anledning att hasta med betalning fanns

Men veckorna gick och säljaren hörde av sig -
Han sa: "Om du ej betalar, tar jag pelaren med mig!"
Men greven bara log
åt att mannen hade fått nog
och svarade: "Jag lovar att snart betala dig!"

Man lovar så mycket men glömmet så fort
något litet och betydelselöst kan lätt bli stort
Det som greven hade kärt
och för honom mycket värt
förpassades snart till en annan ort

Man kan inte äga allt här i livet
man kan inte ta alla människor för givet
Det jag anser vara mitt
kan i nästa stund vara ditt
och det du byggt ditt liv på, blir snart sönderrivet

"insikt"

INSIKT

(1996)

Du är
vetekornet
som förs bort av vinden
när jag håller det i mina händer
Som finner sin frid på okänd mark
i okänd bördig jord

Du är
halmstrået
som gömmer sig för solen
när jag letar efter det på fältet
Som reser sig åter när jag passerat
och ger liv åt någon annan

Du är
rödhaken
som lyssnar på sången
när jag vädrar mina lungor
Som också hör någon annan
och sjunger med i dens refräng

Obegripligt, men ändå så enkelt,
kommer jag till insikt:

Du är
för alltid
inte här

ÖGONKAST

(1992)

Jag blev överrumplad vid det första,
men log tillbaka vid det andra
Redan då förstod jag
att vi genom livet tillsammans skulle vandra

Du gav mig ett tredje
och det fjärde kom snabbt därpå
men det var något nytt,
det var något jag inte förstod mig på

Det skulle bli fler och fler
och vid det sextionde var det tid
att ta steget fullt ut
och åt situationen göra något vid

Men det blev fel någonstans
och jag undrar - var det Gud eller jag?
För det som skedde då
gjorde att du och jag inte är vi idag

BESVARAD KÄRLEK

(1992)

Besvarad kärlek kan inte köpas, för vare sig pengar eller makt
Den kan bara förvärfvas i två älskandes gemensamma pakt
Den är något man delar, den är inget man själv kan förstå eller behärska
Den är kryddan som bevarar och håller besvarade känslor färska.

Den kan vara hård,
den kan vara orättvis, men den är skönare än allt annat
I dess innersta rum känns det som om tiden för evigt har stannat
Den bjuder oss in i en trygghet, i en famn som inte har någons like
Och man lämnar denna pressade värld,
och flyr iväg mot sagans lyckliga rike.

Och du suckar:

“O, så vackert, säg mig - var finner jag denna ljuvliga älva
Som lär oss finna något annat och lär oss slita oss från oss själva
Som drar oss ut på ett äventyr, med evig lycka som enda och sanna mål
Och låter livets mörka stunder brinna upp
på glömskans och förträngdhetens dystra bål?”

Du oförståndiga dåre! Tror du att kärleken är så enkel och banal?
Tror du att man för att nå den
slipper genomlida alla helvetets plågsamma kval?
Nej, jag skrattar åt din fåfänga, åt din blindhet, åt din tro på rätt och fel -
Det är många, bland dem också jag,
som aldrig får vår så eftertraktade del!

Det är ödet, tro inte att det finns något annat svar,
Det är ödet som antingen ger oss
eller inte ger oss det vi så gärna vill ha
Fast du älskar och så gärna vill se din kärlek besvarad
Kanske ödet låter kärleken för evigt dig utom räckhåll vara bevarad.

TRC.
Skymningsliv

*Säg det endast till de visa,
att det ej blir dårars gamman:
det som lever vill jag prisa,
då det trår till död i flamman.*

*Sänkt i kärleksnätters dyning,
som allt ursprungs ursprung byser,
anar du en sällsam gryning,
då den stilla lågan byser.*

*Mörkeret kan ej hålla kvar dig,
och den beta nattens mening
är blott nytt begär, som drar dig
mot en högre, ny förening.*

*Fången tvingad och berusad
flyger du, mot ljuset vänd,
fjärl, tills du eldomsusad
äntligen är förtärd och bränd.*

*Och till dess du detta nått,
detta: dö och bli,
vankar du som främling blott
i ett skymningsliv*

- J.W. von Goethe
(översättning K. Boye)

VINTERN

(1994)

Vintern kommer om natten
döljandes frostigt land
smygandes, tyst som katten
svepandes med sin kalla hand

Vintern kommer med kyla
bärandes människans hat
I skymningen hörs vargarna yla
sökandes bland skuggorna efter mat

Vintern finns i ditt hjärta
förisande varje artär
så ropen av nöd och smärta
inte når din inre atmosfär

Vintern kommer om natten
- men finns där även när det är dag
smygandes, tyst som katten
för att döda ditt verkliga jag

KANHÄNDA

(1996)

Jag vaknar i drömmen av en människas rop
av tomma ord, bland salta tårar
Jag vet vem det är, och faller skälvande ihop
- ett offer i denna värld av dårar

Medan ropen från jorden sprids med nattens vind
ser jag syner om en blond liten flicka
som av någon berövats all värme från sin kind
där hennes livs sekunder just slutat ticka

Jag ser henne ligga bland mossor och sten
bland högresta granar och tallar
Livlös, kall, och med söndertrasade ben
är det inte längre någon som kallar

Min blick far framåt genom tiden några år
till en klippa vid ett stort, stort hav
Där ser jag ett par som fortfarande står
och blickar ut mot sin lilla flickas grav

I handen bär de resterna av ett slitet fotografi
som följt dem genom de ensamma åren
från natten då döden så smärtsamt gick dem förbi -
De kommer aldrig att glömma den våren

Kanhända du aldrig tidigare denna flicka sett
och inte du vet vem hennes föräldrar är
Kanhända du kan somna utan tanke på det som skett
men i morgon, kanhända, är det *din* dotter som ligger där

"bland högresta granar och tallar"

DÖDENS ÄNGEL

(1996)

Dödens ängel
vandrar gatorna förbi
I gatlyktans sken över den sargade trottoaren
drar den förbi med sin sjuka säd
och sitt öppna smittande sår
Många är vi som förkastar dess färd
och många är vi som inte vill se
Men bortom vårt sunda förnuft,
under ytan av mänsklighet och förstånd,
väcks sanningen till liv
om något mörkt, hatiskt, dödligt

En liten flicka som står under gatlyktan
blir dess nästa offer
Inte idag, inte i morgon,
men i en alltför nära framtid -
en framtid som tonar bort, in i en evig dvala
Djuriskt drar den vidare mot nya höjder
som om dess yttersta mål var förintelse och mörker

Vi kan alla bli dess slav,
om vi slutar tänka på vem vi är
Skapelsens krona står det i Bibeln om oss
men livets hårda bok vet bättre;
Lust och behov dränker våra sinnen
och lämnar kvar det djuriska, kalla och bittra

I morgon kan det vara du som är Dödens ängel
I morgon kanske du gå förbi gatlyktan med ditt öppna sår
och släcker liv med din sjuka säd och beska blod

Vem är du?
Dödens ängel? Eller Livets?

DEN MÖRKA KONTINENTEN

(1995)

Jag söker mig bort mot Den Mörka Kontinenten
men vet att mina steg aldrig bär mig dit
Den lockelse av liv jag aldrig lär förnimma
förblir gömd i hatets frätande parasit

Mina lustar fokuserar på Den Mörka Kontinenten
Mina tankar, mina känslor, delar ödets ironi
Om än min syn var klar och mitt förstånd intakt
skulle min själ i uppror ändå aldrig finna sympati

Det finns ro där borta, vid Den Mörka Kontinenten
Det finns stillad hunger för var ensam mans härd
Men vinden för mig bort mot kyligare trakter
och jag har ingen med mig på livets färd

Säg mig, vandrare,
vet du vägen till Den Mörka Kontinenten?
Några spår har jag inte här i stiglösa markers skog
Om så tiden är min fiende, låt mig höra din mening
Mina drömmar tynar bort - jag har letat länge nog.

RINGAREN I NOTRE DAME

(1996)

Det sitter en man bakom galler och spjäll
där endast tankarna driver honom fram
Bortom all förståelse, i sitt dunkla käll,
lika ensam som Ringaren i Notre Dame

Fängslad bakom murar som sträcker sig mot skyn,
bakom stängsel och barrikader av stål
blickar han ned över den levande byn
med en längtan, mer än människor tål

Några vänner har han inte, endast figurer av sten
som han samtalar med dagen lång
Och när gryning blivit skymning, då kvällen blivit sen
hör man från tornet hans härdade sång

Och ingen kommer någonsin att öppna den port
som leder till hans innersta, sanna jag
När alla vänder om och väljer att gå bort
passerar inne i tornet ännu en dag

Så i en framtid ska man finna, där i klocktornet i Notre Dame
en inskription från svunna dar
Böjda över gravstenen ska man stå där med skam
när Ringaren inte längre finns kvar

Jag hoppas att ingen då längre kommer ta någon för givet
då inskriptionen på stenen bränner dem:
"Här vilar en man som visste för mycket om livet
i ett liv som visste för lite om honom"

"bakom galler och spjäll"

EDEN

(1993)

Det är dans uti Eden, alla änglar - vakna upp!
Herren Gud bjuder upp på en lustiger dans
Slå på trumman, bror Oxe, håll i takten, herr Kanin!
Låt oss alla visa Herren våran lydnad med vår vals

Sjung en lovsång åt den Högste som oss bjudit hit på fest
Du och jag, marionetter i Guds egen lilla värld
Blicka framåt, bordet dukat, ät av frukten Herren ger
Njut av sötman, känn dess friskhet, njut av trygghet, frid och flärd

Se på grinden: den är öppen, men ingen dödlig kommer in
Se på flickan med sitt äpple, tårar rinner nerför hennes kind
Hon som levat, hon som älskat, blickar sorgset in mot Gud
Där är Herren! Se på mig! Hör min längtan i kylig vind!

Men där inne ljuder sången medan grinden stängs för gott
Prisa Herren för sin godhet, se hans hållning, prakt och ståt!
Kom och dansa i Edens lustgård, alla troende - kom och sjung!
Medan någon, glömd av kärlek, går från grinden full av gråt.

SVARTA SPEGLAR

(1995)

Svarta speglar
kommer aldrig reflektera något ljus.
Vem är den gud att påstå något sådant?

Min längtan drivs med vinden över kullarna
men fast vinden kan vända och blåsa åt olika håll
så är den ständigt igång
och får aldrig ro.

Det enda jag ser när jag blickar in i spegeln
är skuggan av mig själv
- en skugga som endast ber om en sval bris.
Ingen reflex - inget mönster
Bara spegelns själ, som försöker tala om för mig
att svarta speglar förblir svarta
och sökande skuggor; ännu mer vilsna

Fyra.
Dit vingarna bär

*Jag stod där lutad mot en grind
en kväll med spökegrå is,
då dagens svaga blick blev blind
av tårar och av dis.*

*Som brustna strängar utan ton
var fältets humleris,
och folket sökte sig till ron
kring hemmets varma spis.*

*Ur landets linjer steg en syn;
jag såg vår tid som död,
dess gravvalv var den mörka skyn,
där vindens dödspsalm ljöd.
Den puls, som en gång sjöd av saft,
var torr och utan slag
och varje själ var utan kraft
och utan eld som jag...*

- Thomas Hardy

*Bryt upp! Bryt upp! Den nya dagen gryr.
Oändligt är vårt stora äventyr.*

- Karin Boye

DET SKYMTADES IGÅR

(1995)

Det skymtades igår, ett moln på himlen
så lik mig själv att jag ej fick ro
Ensamt gled det, över hav och riken
och över folk, utan hopp eller tro

Det skymtades igår, en storm vid horisonten
Jag såg mig själv i dess vilda sätt
Så fylld av vrede for den in över kusten
och vräkte regn över dal och slätt

Det skymtades igår, en brinnande sol
Jag fann mig själv i dess värme och glöd
Värmandes för alla frusna själar
liv för många, men för andra död

Det skymtades igår, och görs så även idag
människor med dessa tankar
Som bär på bördor av nämnda slag
med hjärtan som ständigt bankar

Vi kan ej ta på varken sol eller moln
och stormen oss bara i ansiktet slår
En längtan som vi ej kan röra
förblir en mur på den mark vi står

JAG VET ETT LAND

(1995)

Jag vet ett land av frodig säd
där vissna blommor fröjdas
Jag vet ett namn som dit mig bär
ett namn att heligt frukta

Jag vet en flod med mäktig ström
där dränkta löv åter får liv
Jag vet en stig bland alla snår
där vakande är varje själ

Jag vet att jag, vem så jag än är
får smaka denna källas sötma
Jag vet att i nåden det kommer en dag
då jag himmelens portar må öppna

Där vissna och slagna, där ringa och små
tillsammans skall höja det enkla
Där fångar blir fria, där skall förtryckta förstå
Säg, var är du på färden?

Jag vet ett land bortom allt förstånd
ett land av den rikaste säd
Jag vet ett namn som dit oss bär
Säg, var är du - egentligen - på färden?

IKAROS

(1992)

“Kom, min käre Ikaros, låt oss kung Minos behaga
Låt oss visa vår styrka, inte avslöja att vi är svaga
Vi är ett med vår fångenskap, i labyrintens gångar och vrår
Det är vi som bär på en hemlighet, det är framtiden som är vår

Kom, och var tapper, ty frihetens ögonblick är nära
Våra vingar ska oss säkert mot gästfriare länder bära
Släpp ut dina plågor, all den instängdhet du fått känna på
I det fria vet jag att vi mycket bättre kommer att må.”

Och medan Daidalos smälter det sista vaxet i sitt skop
hör han Ikaros bege sig av med ett förlösande rop
Mot solens värme hans vingar stiger, och lyckan den är total
efter att äntligen fått lämna alla plågsamma tankar och kval

Men i glädjen att nå frihet, och med viss övermod i syn
blir färden längre och längre, allt högre upp i skyn
Och när solens varma strålar börjar uppmärksamma hans bravad
dröjer det inte länge förrän Ikaros störtar ner mot dödens hav

Med en fångenskap i det förgångna, blev frestelsen alltför stark
att för första gången i livet få känna säker och trygg mark
Men han väntade för länge, för att hitta sina drömmars plats
och livets oåterkalliga slut blev belöningen för hans strapats

Du är inte ensam om att befinna dig i en labyrint av plågor
Kanske du har många svar, men säkert ännu fler frågor
Utrannsaka dig själv, och finn lösningen till det som känns hårt
men låt aldrig dina vingar bära dig för långt bort.

”dess grenar är vackra med klorofyllfärgade blad”

ETT STÅTLIGT TRÄD

(1993)

En liten pojke vandrar på en ödslig stig
bakom sig han har lämnat byn
Vid en kurva han upptäcker ett högre trä
som sträcker sig ståtligt mot den morgonrosa skyn

Dess grenar är vackra med klorofyllfärgade blad
och dess stam är levande och bred
Han beundrar dess karisma, dess stolthet och styrka
och kan inte tänka sig den förvandlad till ved

Han hittar en barkbit, och bryter av en gren
för att göra honom själv en liten båt
och går ner till en å för att leka en liten stund
nynnandes på sin egen speciella låt

Han sätter båten i vattnet och strömmen tar vid
och för båten han gjort mot främmande land
Går sen hemåt igen utan att veta vad han gjort
med sin oskyldiga, lekvilliga, lilla hand

För vem tänker nu på grenen som en gång satt på ett träd
och ofrivilligt lät sig skiljas från sitt hem?
Den kommer aldrig mer tillbaks, den är på färd utan mål
Och man undrar vad man ska skylla på - eller vem?

Var det pojken som berövade dess trygghet så viktig
eller kanske trädet och dess grenar som inte tillräckligt tog i?
Eller kanske är det så, som jag egentligen alltid har trott;
att det är ödet som bestämmer hur våra liv kommer att bli?

EN BÖN

(1993)

Herre,
vaka över mig
på min vandring genom livet
Sänd Din änglaskara att sörja
för min livsglädje, kärlek och framtidstro

Låt dagarna som kommer
som tycks mig ogenomträngliga av mörker
inte vara något hinder
för Din beredande styrka

Allt jag ber om, Herre
är endast en liten passage,
upplyst med Ditt kärleksljus
för att jag ska kunna finna min väg
även mot nästa dag

Och låt min vandring
följa den raka vägen av sanning
fram till Dig.

Amen.

SOM ETT HÖSTLÖV I DECEMBER

(1996)

Som ett höstlov i december när frosten faller på
börjar tvivla på sin framtid och existens
Lika svårt kan det vara för oss människor att förstå
det som inom oss värker och bränns

Dessa årstiders skiften, med ett klimat vi ännu ej sett
blir till frågor som aldrig tycks få några svar
Och ändå vet vi i vårt inre, med alla de böner vi bett
att det vi förvaltar idag, kanske i morgon inte finns kvar

Men ett höstlov i december som glöms bort och täcks av snö
slutar inte att leva eller finnas kvar
När besvikelsen lagt sig över utebliven tö
kommer den att upptäcka vilken kraft den har

För när höstlov förmultnar, blir förvandligen enorm
och det är då Guds Ande griper tag;
när han skingrar all kyla och blåser upp till storm
för att skapa en ny morgondag

Då resterna av lövet förs till bördigare mark
börjar nya liv så småningom att gro
Och glädjen kommer hos lövet att växa sig stark
över att i dessa liv finna sitt nya bo

För allting förvandlas och tiden står ej still
och mitt i allt detta Skaparen står
för att hålla vår hand och alltid se till
att även mörkra vintrar följs av en ljus vår

Fem.

När det sista ljuset slocknat

*Sjung ingen psalm, när jag är död,
du som jag håller av.
Sätt ingen skuggande cypress,
ej rosor på min gran.
Grönt gräs må spira över mig
i regnets friska ström.
Och om du vill, så minns mig,
och om du vill, så glöm.*

*Jag skall ej skåda skuggan
och känna regnets fall
och höra näktergalens sång
med sorgset välljudsvall.
Men drömmande i skymning,
där ljuset tynar kallt,
kanhända ska jag minnas,
kanhända glömma allt.*

- C.G. Rossetti

*Vi förlorar och vi sörjer,
men det goda lever alltid kvar
Och det ljuset som Du tände i mig,
det har jag alltid kvar*

- Mauro Scocco

VID RAVINENS KANT

(1993)

Vid ravinens kant ser jag en gammal man blicka ned
Trött och tård och ensam - av livet formad bitter och led
Medan askan från hans cigarett ned i mörkret sig beger
ingen annan utväg än att följa efter han ser

Väntandes på att någon ska förstå hans tankar och ord
avvaktar han lämnandet av denna kalla och oförstående jord
Men när månen sig gömmer bakom vulkanens mörka fasad
börjar gamarna samlas runt hans ena skrumpanande vad

Han böjer sig ned över ravinens hissnande stup
och vet att han snart kommer att befinna sig i dess mörka djup
Och fast rädslan och ovissheten i honom brinner som en låga
vet han att inget annat val kan göra slut på hans värkande plåga

Vid ravinens kant en gammal man är inte längre feg
och han förbereder sig för att ta sitt livs sista steg
för att åt andra lämna resten av denna återstående dag
och den gamla mannen vid ravinen - det är ingen annan än jag

ENSAMHET

(1992)

Jag önskar alla människor det bästa som finns
att någon efter döden en saknar och minns
för där ensamhet råder - där är tystnadens rike
och ingen annan smärta på jorden är dess like

Jag önskar alla människor det jag inte kunde få
ett rofyllt liv och en framtid att tro på
för vad pengar och makt i denna värld inte kan ge
den lyckan och glädjen kunde jag aldrig se

Att livet igenom gå en match mot sig själv
att ständigt vandra i en kylig porlande älv
ohjälpligt vara fången i sin egen kropps förstånd
och kämpa sig genom livet - rond för rond

Att se andra lyckliga, att se andra le
att själv kunna vara med och till andra få ge
Det gladde, men lyckan blev ändå alltid kort
då vissheten om min egen situation drev den bort

Jag föddes till en människa i denna materialistiska värld
ville känna mig omtyckt och älskad på livets långa färd
men när sanningen blev tydlig och alltför uppenbar
jag hade inget annat val än att inte längre stanna kvar

Hela skapelsen är en familj, så se till din syster och bror
för kanske din närmaste vän behöver så mycket mer än du tror
av kärlek och omtanke för att orka leva ännu en dag
livet kräver så mycket - och därför orkade inte jag

"tystnadens rike"

NORRMALMSTORG

(1992)

Jag står vid ena hörnet av Norrmalmstorg
den sista snön faller ner över mig
Herre - Du som varit min klippa och min borg
jag hoppas den väg jag valt leder till Dig

Jag går med tunga steg över Norrmalmstorg
lämnar gårdagen bakom mig i hast
livet har varit fyllt av ängslan och sorg
jag har jäktat och stressat, ingen ro, ingen rast

Var det detta Du tänkte, den dag jag blev till
för att börja min resa på livets Monopol;
“Han ska jäktas och stressas, inte få göra det han vill
och med tunga steg kliva närmare Mål”?

Jag vägrar att det tro, men min bitterhet tar vid
det är trots allt mitt liv som slösats bort
Jag planerade så stort, men drömmarna kom på glid
och min existens blev alltför meningslös och kort

Men min tro på Dig har hjälpt mig på min färd
och Dina bud jag enträget försökt följa
jag har levt mitt liv och stått ut i denna värld
men min sorgsenhet kan jag inte ens för Dig dölja

Jag tar mina sista steg och passerar Norrmalmstorg
jag hoppas att det för andra ska gå väl
Herre - Du som har varit min klippa och min borg
i Din famn jag nu lämnar min trötta själ.

TILL MIN SON

(1995)

Min son, där Du nu ligger
och vilar tryggt i sömnens förvar
Inte ens döden kan ta ifrån mig
den sanna lyckan att få vara Din far

Och fastän drömmarna Dig nu betvingat
håller Du fast mitt finger i Din ömma hand
Som ett bevis på vår gemensamma kärlek
Som ett bevis på vårt starka band

Medan klockorna därute klämtar
och kallar oss in i första advent
skall jag nu börja min eviga vaka
och det första ljuset jag redan tänt

Min son, allt det Du gett mig
kan ingen någonsin ta ifrån
Och fast jag aldrig mer får höra Dig skratta
så vet jag inom mig att Du varit oss ett lån

Jag tror att Någon har sett det goda
som Du var ämnad att åt oss alla ge
Nu får Du vara hos denne Någon
tills den dag jag Dig åter får se.

Vila i frid.

”alla plågor i livet”

VID RAVINENS KANT II

(1993)

Vid ravinens kant ser jag en gammal man blicka ned
ensam och övergiven på livets ödsliga hed
medan syrsors lockande överröstar hans desperata rop
faller hans uttröttade och matta kropp hastigt ihop

Medan kräldjur vandrar ovetande över hans ena kind
blåser från vulkanens håll en bitande kall vind
Med sina sista krafter försöker han över kanten nå
medan en ängel från Gud står vid sidan och ser på

Efter klartecken från ovan, visar ängeln sin gestalt
den gamla mannen känner värme fast det blåser kallt
Det var detta han hade väntat på och sökt i hela sitt liv
att nu få träffa denne någon som en gång viskade: "Bliv"

Vid ravinens kant ser jag en gammal man ligga död
men jag vet att han äntligen inte lider någon mer nöd
alla plågor i livet han åt andra har lämnat kvar
och nu han lämnat denna värld för att för evigt vara hos Far.

Sex.
En värld

*When the day is long
and the night is yours alone
When you're sure you've had enough of this life -
hang on!*

*Dont let yourself go
'cause everybody cries
and everybody hurts
Sometimes everything is wrong
Now it's time to sing along.
Hold on!*

*If you're on your own in this life -
the days and nights are long
When you think you've had to much of this life
to hang on
Well, everybody hurts sometimes,
sometimes everybody cries
So hold on!*

- R.E.M.

VID STENGÄRDET

(1994)

Jag passerar stengärdet
medan nordanvinden blåser upp till storm

Då jag sveper min jacka om mig
och kliver kylslagen över gigantiska klossar av granit
uppfattar mina ögon en liten pojke
som gömmer sig i en sönderblåst hydda av trä
Jag befinner mig plötsligt i en by
men tystnaden är lika påtaglig som kylan
och jag undrar vart allt liv har tagit vägen

Eftersom mina tankar
är riktade mot hemmets värme och trygghet
hinner jag inte se bönen om hjälp och handling
i pojkens sorgsna ögon
Inte heller ser jag resterna av hans familj
i blodpölarna vid hans sargade fötter
Jag gör som alla andra vandrare som passerat byn;
känner medlidande,
känner ilska,
men fortsätter hemåt

Och väl hemma sätter jag på kaffet.

EN SJUKDOM

(1995)

Vi bär alla
på en sjukdom
som det inte finns något namn på
Ett är dock gemensamt för denna sjukdom,
och det är att den gör oss till slavar
Någon blir slav under våldet,
en annan blir slav under lusten
Det finns många som blir slavar under fruktan,
under ängslan och nöd
Värst är det för den
som blir slav under livet

Denna sjukdom präglar oss djupt in i själen
- präglar någon att bli mördare,
en annan att bli äktenskapsbrytare,
den präglar också någon att begå självmord
Alla påverkas vi på något sätt
- ingen går fri från den genom livet

Vem är jag att döma andra,
som jag aldrig tagit mig tid att lära känna?
Vem är andra att döma mig,
som aldrig kan leva om mitt liv,
och förstå mitt sätt att handla?
Vem är den människa
som inte bär på denna sjukdom
som det inte finns något namn på?

Vi är inte för många på jorden - vi är för få
För få som bryr sig om ursprunget till denna sjukdom,
och för få som bryr sig om människan bakom
Desto fler är vi
som ser till följderna och till det synliga yttre

Det tillhör livet
att någon som föds i dag, i morgon döms till döden för mord
att någon som levde igår, idag tappar livslusten för gott
Vem är vi att håna en sjuk,
när vi själva är smittade?

Jag ser en förstörd jord,
och en förstörd mänsklighet,
Mitt i den står du och jag
och ser på varandra med förblindade ögon
och dömer varandra med orättvisa tankar
istället för att söka efter botemedlet
som vi aldrig finner i det yttre
utan endast i det inre, dolda, utforskade

Människans själ lever med skapelsens själ
De två är ett
och ingen kommer fram till något svar
utan att söka i dessa själar. Båda två.

Kanske
finns det ändå en namn
på denna sjukdom som vi alla är drabbade av
Kanske
är det så
att den heter Livet

"barnaskratt"

HUNGER

(1994)

Rop av jord
- mörka ord
ljudlig hunger
bland fårahjord

Född av natt
(barnaskratt)
tystnar sakta
i liv så matt

Morgon gry
var man som fly
tunga moln
på blodröd sky

Stoft av jord
till dödens ord
dämpar hunger
bland fårahjord

EN MÄNNISKA - EN VÄRLD

(1993)

En människa -
en värld av kosmiska under överlägsen
Mitt i universums storhet, något större
Odefinierbar, mystisk, magnifik
och ändå så förkastad i sin existens

Jag ser djupt under tillvarons mening
men finner blott ingenting
Ett tomrum vi inte vill se
men ändå tvingas leva i
Utanför bultar frågorna som hammarslag
på dörren vi aldrig når fram till
Dörren som leder till visshetens källa,
hjärtat i hela skapelsen,
ständigt pulserande för att ge tiden liv
så att minuter tickar förbi, dagar försvinner
och människoliv glöms bort

Vi vandrar i en ständig cirkel
och roar oss med att hitta våra egna svar
fast djupt i våra hjärtan vet vi,
att vi aldrig kommer att finna nyckeln till låset
Och fast vi vet att ingen öppnar när vi bultar,
så fortsätter vi att söka,
medan tiden oföränderligt skrider fram genom mörkret

Vem är du? Vem är jag?

En produkt av tidens eviga ärevarv
eller ärevarv av tidens eviga produkt?

Hur högt vi än värderar oss idag
vet vi att vi alla är glömda i morgon
då tiden har hunnit ännu ett varv

Och djupt inne i den pulserande källan
fortsätter hjärtat att slå
och blodet att fylla livets ådror
tills dess av kraften tar slut
och tomrummet fylls av nyfikna själar
för att studera skapelsens mekanism och funktion

Då,
kan vi frimodigt bjuda in oss själva
till en föreläsning i universums mystik
Och alla kommer vi då att skratta
när vi tänker tillbaks på de dagar
som vi slösade bort i livet
med att outtröttligt bulka på dörren
som vi visste ändå aldrig skulle öppnas
Och om vi tänker efter:
är det egentligen lönt att bry sig?

FRÅN GRAVEN AV ETT LIV

(1995)

Du skall icke dräpa - så lyder det sjätte bud
åt människorna givet av människornas Gud

Du skall icke dräpa - och ändå är jag död
och ingen skall dömas för all denna min nöd

Och ingen skall förstå det fel är, eller rätt
för inget vittne finns som all min ångest sett
För den som kanske undrar vem gärningsmannen är;
det går ej räkna alla som skuld till mordet bär

Jag kom med mina drömmar men drömmarna försvann
när verklighetens ansikte snart ifatt mig hann
Det forna och det enkla förvandlades ganska snart
till något inte lika tydligt och uppenbart

Där mina stigar korsades av era vägar av sten
där splittrades visionen om vänskaps ljusa sken
Jag fortsatte att vandra men visste ganska väl
vartåt det hela lutade; mordet på min själ

Jag har väl aldrig tyckt att ni haft färglös hy
Jag har väl aldrig skrattat åt ert fega sätt att fly
Och aldrig har jag hånat er de gånger ni sagt fel
Jag ville bara hjälpa, jag ville bara väl

Jag önskar er den trygghet ni alltid velat få
Det måste vara jobbigt att ständigt andra skylla på
Jag hoppas ni ska inse att felet aldrig var vårt
Vi ville bara undan från ett liv som var för svårt

Men nu är jag här - lika svensk som ni
och så kommer jag även i fortsättningen förbli
Vad mer vill ni av mig än att jag erkänner mitt brott:
"Ja - jag är svart och pratar konstigt"? - förlåt.

Du skall icke dräpa - så löd det sjätte bud
åt människorna givet då det fortfarande fanns en Gud
"Du skall icke dräpa" har kastats i glömskans älv
Tills vidare håller jag mig levande i skuggan av mig själv.

VID KLIPPORNA I VARKIZA

(1993)

Mörkret sänker sig över Varkizas klippor
med en hemlighet svävande över havsbrynet
På mikroskopnivå ljuder ropen genom
det kyliga vattnet böljande in mot land,
färdandes mellan öar och skär,
sökandes sin väg mot någon
som orkar lyssna.

Det sitter någon på klipporna
denna kyliga vårafton i Varkiza
och lyssnar på vågornas falska sång
Tonerna ljuder som en felstämd fiol
och musiken förvandlas åter till dess ursprung;
En vattendroppe från Beirut
en annan från Makedonien
och en tredje från Sicilien
Alla möts de i en stilla serenad vid klipporna i Varkiza
tillsammans uttryckande uppgivenhet
från någon som inte orkar kämpa mer,
en önskan -
inte om hjälp, inte om hämnd,
bara att någon ska förstå.

Och vid klipporna i Varkiza
är det någon som verkligen förstår.

BLAND DRAKAR OCH DEMONER

(1998)

Bland drakar och demoner
vandrar tyst en människa
Utan tankar, utan fruktan
försvinner hon in i dimman utan ände
Som många andra före henne,
ser hon tillbaka på det liv hon lämnar
på det liv hon skulle ha fått
om ingen från andra sidan hade kallat
och manat henne att fly

Som många andra före henne
såg hon lockelserna tidigt, tidigt
men var då stark nog att avvärja dem och stanna kvar
Men när ensamheten tog över
och det sista försvaret brutits ned
var vägvalet inte längre svårt
Faktum är, det var inte längre ett val

Många gånger ska hon vända sig om
och undra vad det var som egentligen hände
Vart alla livets löften blev av;
kärlek, vänskap,
omtanke och medkänsla

Bland drakar och demoner kurar hon ihop sig
för att skydda sin späda kropp mot nattens kyla
Och ironiskt nog
så var det *hon* som blev förpassad till det dolda
hon, som själv hade så mycket att ge
hon, som ville älska och bry sig om
hon, som ville leva

Sådan är den paradox vi kallar livet.

VARJE MÄNNISKA ÄR BETYDELSEFULL

(1994)

Jag vill berätta för dig om en man som levde i de gamla romarnas rike

Han hade två vuxna söner som dock inte var varandras like
Den ene var respektabel poet och gladde sitt land med sina dikter
Den andre var soldat i armén och visste om sina militära plikter

En natt hade mannen en dröm om en ängel i all dess ståt och prakt

Och på morgonen när han vaknade,
tänkte han på vad ängeln till honom hade sagt:

“Människor dör och glöms bort, men det som lever kvar är skrifter och ord
och det som en av dina söner har sagt
skall höras av miljoner på denna jord”

Mannen grät av lycka för budskapet han fått ifrån ovan:

“Jag visste att min sons dikter skulle bli kända”

- och han tackade Gud för gåvan

Men en kort tid därefter tog mannens liv på jorden hastigt slut
och när han passerat genom himlens portar,
mötte han samma ängel som förrut:

“Du har levt ditt liv väl”, sa ängeln, “och alltid försökt hjälpa de små

Om du nu önskar något av mig, så skall du det genast få.”

Men mannen skakade på huvudet

och tackade för erbjudandet han hade fått

och sa till ängeln: “Jag behöver inget mer - livet var för mig tillräckligt gott”

“Men en sak skulle glädja mig - mycket mer än prylar och makt:

Jag vill återuppleva den faders stolthet

som du för en tid sen i mitt hjärta lagt

då du sa till mig i drömmen att min sons verk skulle leva kvar;

Kan du ta mig till en nära framtid så jag får höra vilken dikt det var?”

Plötsligt befann de sig båda i en samling i ett okänt land
och ängeln sa: "De ord du nu får höra
är inte skrivna av din son, diktarens, hand;
Hans verk var mycket populära i Romarriket - men glömdes bort sen
Nej, de ord som repeteras här, kommer från din son som var i armén"

Mannen blev stum av förvåning, men ängeln fortsatte berätta:
"Din son var en god soldat, och gjorde alltid det rätta
Han blev befördrad till centurion och placerades på en avlägsen ort
Där styrde han klokt och rättvist, och uträttade mycket stort.

Men en dag blev hans tjänare sjuk och han blev tvungen att bege sig därifrån
för att söka upp en profet från Nasaret som också sades vara Guds son
Han hade hört att denne man kunde bota blinda som aldrig tidigare sett
Så han begav sig till staden Kafarnaum dit denne Jesus sig hade begett

På vägen fick han höra mer om budskapet om den bärande bro
som var enda vägen till Gud, och han omvände sig till denna tro
När han kom fram till Kafarnaum fann han Jesus vid stadens brunn
Och detta är de ord som kom ur din son, soldatens, mun:

"Herre, jag är inte värdig att Du går in i mitt hus
men jag vet att Du kan bota sjuka och att Du är världens ljus
Min tjänare är nära att dö, och han betyder mycket för mig
Men Herre - jag vet att han skulle bli frisk, bara av ett litet ord ifrån Dig"

*

"Varje människa är betydelsefull", tänkte mannen när ängeln var klar
"Ofta lever vi med tron att vi inte uträttat något under våra dar
Men den som för många verkar obetydlig,
kanske omedvetet en dag säger några ord
som förändrar liv, och får stor verkan, för många andra människor på vår jord.

Not: En biblisk berättelse sedd från en annan synvinkel av Paolo Coelho in hans
bok "The Alchemist", senare omgjord av mig till vers.

Sju.
Uppståndelse

*...Då slog ur bleka grenars fång
en stämma ut med ens,
då steg en bräddfull aftonsång
om lycka utan gräns;
en gammal trast, späd, tänd av svält,
i ruggig fjäderskrud
nu dränkte dessa dystra fält
i glädjens skära ljud*

*Det var så litet skäl för slikt
berusat jubel här,
där ingenting var trösterikt,
ej fjärran och ej när,
att jag förstod att kraften kom
till denna ljusa drill
från något hopp, han visste om
och jag ej kände till.*

- Thomas Hardy

FRÅN RÖSTEN UR DET DJUPA

(1994)

Från rösten ur det djupa och så väldiga stora blå
där dagen är mörk som natten och inget levande ljus kan nå
gror känslan av ännu en upptäckt, av en sanning att börja förstå;
jag måste söka min väg till ytan och inte längre mot botten gå

Från rösten ur det djupa där inget levande kan leda mig rätt
där ingen hört mina svaga rop eller mina sökande gester sett
känner jag strömmarna försöka förklara
om den väg någon för mig berett;
Jag måste bygga min färd mot ytan
på det som jag vet en gång har skett

Från rösten ur det djupa - jag vet att jag aldrig ensam var
där fanns en hjälpare källa, någon som jag kan kalla för Far
Och rösten ur det djupa som mig mot grundare vatten bar;
den hör jag inte längre - för jag är ej på djupet kvar.

”mot en fulländad målning”

MÅLNINGEN

(1994)

Sökandes längtan bortom tidvattens brus
mötande strömmen från en morgon av ljus
Lyft dina händer för att ytan förnimma
så lätt skall en ny dag finna liv i morgontimma

Att finna sitt ok är att finna sig själv
Låt skuggorna sjunka där i skuggornas älv
Mot lockelsen av död står löftet om ett liv
Din framtid är bara tecknad uppå Skaparens stativ

Bärande bördor hos bördetyngd man
försvinner liksom mörkret, innan dagen, försvann
Svarta moln döljer alltid ljusa spår
att leda dig vidare så att du bättre mår

Att acceptera det omöjliga och förstå det du inte ser
att leva med det enkla och inte begära mer
att måla med ljusa färger ger en mening åt ditt liv
mot en fulländad målning finns inga andra alternativ

RÅD TILL UNGDOM

(1992)

Ofta får jag frågan, som en gammal man jag är
vad som gjort mig sorgsen i det liv jag levat här
Vad jag skulle ändra på, om det hade varit så
att man bakåt i tidens lopp kunnat gå

Ofta får jag frågan av unga kvinnor och män
som inte tycks ha funnit sig själva i livet än
och jag svarar dem vänligt med den erfarenhet jag har:
Lev, för ni har inte många dagar kvar!

Tänk inte för mycket på allt runt omkring som är svårt
utan finn andra vägar när livet känns meningslöst och hårt
Du är aldrig ensam, det finns alltid någon som hör
och lär älska dina vänner, som en sann vän sig bör

Men älska aldrig med hela ditt sökande hjärta
förrän du är säker på att ett nekande inte kommer orsaka dig smärta
Och älska aldrig med hela din längtande kropp
om du vet att det inte finns mycket hopp

För att vara älskad är något av det finaste som finns
och det är något man långt senare i livet minns
Men att vara bortglömd och oälskad tär hårt på din själ
och om depressionen får råda kommer det aldrig att gå väl

Så sök dig fram i livet och njut av din ungdoms tid
för när åldern börjar tränga på, börjar också saknaden ta vid
av de möjligheter man hade men kanske inte vågade göra något åt
och då kanske ditt hjärta för evigt blir försjunket i gråt

ALDRIG FÖRSENT

(1992)

Det är aldrig försent att börja älska sig själv
Det är aldrig försent att börja acceptera
sina egna brister och begränsningar
Varje människa lever sitt eget liv,
oberoende av andra,
men ändå så beroende av andras syn på vem man är,
hur man ser ut och vad man presterar
Vem lever för att endast tillfredsställa sig själv?

Världen är full av hopplösa människor -
Människor som endast ser andras positiva egenskaper
i kontrast till sina egna dåliga sidor
Människor som tror att just de
aldrig kommer att bli accepterade för vem de är

Men min tro är,
att den som börjar med att öppna sig själv
och visar upp det allra innersta i sin tankevärld
kommer explosionsartat att få ta del av
någon annans jämförliga funderingar och synsätt
Och en bro kommer att byggas upp -
en bro som leder från det mörkaste av mörker
till en plats i ljus och harmoni och förståelse
och hon kommer inte att vandra ensam över bron

Det är aldrig försent att börja leva

JAG TROR ÄNDÅ

(1996)

Jag tror ändå att det finns en människa
i varje människas slutna skal
att varje innersta tanke vi tänker
formar vårt allra personligaste val

Jag tror ändå att det finns en sanning
i att livlös aska kan frambringa eld
att ingen fråga är för svår att besvara
om den så ens aldrig blivit ställd

Jag tror ändå att det lilla barnet
är formad att bära kärlek i sin späda kropp
att även om mörkret nästan döljer det ljusa
så finns det alltid kvar en strimma av hopp

Jag tror ändå på en nära framtid -
om så den blir verklig endast i den dröm jag har
att en dag få leva i samförstånd med andra
där endast kärlek och förståelse lever kvar

"formad att bära kärlek"

JAG ÄR MED DIG

(1994)

Jag är med dig, livet igenom, intill tidens bistra slut
Där du famlar bland plågors nästen, är jag enda vägen ut
Kanske ensamhet eller smärtor
gör ditt liv till något tomt och kallt
Men du ska veta att jag älskar dig och för mig betyder du allt

Det finns inget du kan göra för att förändra mina känslor för dig
Om än andra gör dig besviken, ska jag aldrig svika dig
Jag vill höra dig skratta och ta emot med glädje det livet ger
Och jag vill vandra vid din sida,
så att du lösningar på alla svårigheter ser

Jag vill ta på mig dina bekymmer, fast gör det inte om jag inte får
Men jag ser till allt ditt lidande, och jag ser hur dåligt du mår
Allt jag önskar är att du tror på mig och i din bön viskar mitt namn
Så skall jag komma med öppna armar
och ta emot dig i min förlösande famn

Jag är med dig, säger Herren - du kan lita på Hans ord
Du som känner dig slagen och övergiven,
där du befinner dig på våran jord
Någon gav en gång sitt liv för dig,
på ett kors, för att du skulle förstå:
Att det finns något mycket större -
något som verkligen är värt att tro på.

ÖVER REGNTUNGA SKYAR

(1994)

Över regntunga skyar, över dynor av sand
över namnlösa vatten, bortom horisontens rand
stiger ropet av en människa, från land till land
Kan du höra hennes plågor - du med vapen i din hand?

Kan du höra hennes längtan,
hennes kamp att försöka förstå
att på den väg hon ville vandra, hon inte längre kan gå?
Jag önskar att detta en gång ditt hjärta skall nå
över regntunga skyar, över himlen den grå

Över regntunga skyar gryr en morgon av ljus
som bär hopp och förtröstan till vart lidande hus
och med tiden skall alla få höra vindarnas sus
där de kommer med förändring över vågornas brus

Men jag blickar ut mot havet
och ser att dagen ännu ej är här
då alla strider är försvunna, och ingen vapen längre bär
och ropen från de döda skallar än i vår atmosfär
Över regntunga skyar råder fortfarande människans begär

Ἀττα.

Engelska dikter (English poems)

*Life is a journey through time, filled with many choices
- each of us will experience life in our own special way
So when the days come that are filled with frustration
and unexpected responsibilities,
remember to believe in yourself and all you want your life to be,
because the challenges and changes
will only help you to find the dreams
that you know are meant to come true for you*

- Deanna Beisser

FOOTPRINTS

(1998)

I once read this story about a man
who was talking to God about his life
They were looking at footprints in the sand
reflecting the man's life, in happiness and in strife

The man told God that He had made a promise
to walk beside him every day, and to hold his hand
but pointed out that in times of trouble
there were only one pair of footprints in the sand

“My son”, God answered, “you know I would never let you down
Yes, I made a promise - I remember that too
but during those times of trouble in your life;
I didn't leave you, as you may think, I carried you”

Well, when I look back at all those days
when I myself had problems and were in vain
I can't remember for one single moment
that someone was carrying me to ease the pain

Maybe God was there, as He also promised me
Maybe he did have time to step down from his throne
But if this is how it feels to be carried by God
then I prefer to walk alone

I HAD A WONDERFUL DREAM TONIGHT

(1997)

I had a wonderful dream tonight
as wonderful as dreams can be
I saw a future so clear and bright -
a future of love for me

I must have believed this dream was real
so distinctly it struck my heart
but as I tried this treasure to seal
it all came falling apart

I know I must have been a fool
to let this into my mind
I ask, can anything be more cruel
than a deceitfulness of this kind?

I had a wonderful dream tonight
as wonderful as dreams can be
I saw a future so clear and bright -
but it was a future not aimed for me

LOVE

(1997)

A fire is burning inside of me
a fire of fear, but also of knowledge
of what is not to come:

Love

Tearing apart my flesh and veins,
Weakening my muscles and melting my soul
Destroying every part of my body,
Forcing my mind to retreat

Leaving behind only the most worthless and repugnant -
the knowledge
of what is not to come:

Love

Refusing to shut my eyes from the fear
Opening my ears to the cries of desire,
Feeding my soul with false promises
and feeding my knowledge
of what is not to come:

Love

Each new day brings new wounds
until the day when my soul is covered enough
to be completely destroyed by the last spark of fire
And that day, Heavens and Earths will rejoice,
in the success of the destruction of their own creation

Oh, what a day of joy that will be:
Too bad, I can't be there to celebrate.

Fire.

Knowledge.

Love.

"let me out"

LET ME OUT

(1997)

Let me out of this stifling room
filled with anguish and despair
Give me wings so that I can fly
And give me courage so that I'd dare

Let me soar in the highest sky
away from torment and distress
To catch the wind towards a foreign land
To live my life in the absence of press

To live in freedom without this pain
that tears me down, day by day
Let me out before it's too late
That's all I ask for, that's all I pray

WHERE DO YOU GO?

(1998)

What do you do when reality exceeds your dreams?
What do you say when you finally are there?
What do you feel when everything you've ever hoped for
no longer is a burden to bear?

How do you act and how do you respond
to the joy you must feel in your heart
that suddenly everything has come together
and stopped just falling apart?

I wish I could understand the feelings you have,
the love that surrounds you, that exciting spark
but while you are merry, remember those days
when you were but one of us tumbling about in the dark

So where do you go when the barriers are broken,
surely you will leave us all behind?
I don't blame you, not at all, and I wish you all the best
I hope that what you've been looking for, you'll also find

What I ask of you is no more than a simple thought,
that you sometimes will stop and think of me
who will continue to live in the reign of darkness
where dreams are reality and forever will be

*Låt mig sitta bär på en sten
i den mörka skog
Låt mig vila mina vingar
jag har flugit länge nog*

*Hela natten har jag svävat
mellan månljusa träd
och mitt fågelhjärta bävar
för förvandlingens väg*

*Mina vänner ser jag inte
inga stjärnor, inga moln
men det glittrar av minnen
i mossornas strån*

*Jag är nöjd med den rymd
som jag bär i mitt blod
Låt mig vila mina vingar
jag har flugit länge nog*

- Bo Setterlind
(Ur diktsamlingen "Stryk
molnet från din panna".)

Försäljning och distribution:

Förlagshuset Swedala

Box 34, 231 21 Trelleborg

Telefon: 0410-102 11 Fax: 0410-409 73

Information även via Internet:

<http://www2.sbbs.se/hp/erson/skymningsliv/>